

„Stephanie Perkins
főhősei úgy esnek
szerelmbe, ahogy mi
mind szeretnénk:
itt és most és örökre.”

– *Rainbow Rowell*
bestsellerszerző

Isla

és a

hepiend

fine
selection

STEPHANIE PERKINS

STEPHANIE PERKINS

Isla és a hepiend

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Jarrodnak,
a legjobb barátomnak
és igaz szerelmemnek*

1. fejezet

Gaz, hogy éjfél múlt, és fullasztó a hőség, és talán betéptem a Vicodintól, de az a srác – az a srác ott, *szemközt* –, hát az ő.

Mármint Ő.

Testtartása éppoly ismerős, mint egy rendszeresen visszatérő álom. Előregörnyedt váll, jobbra billentett fej, az orra egyetlen ujjnyi távolságra a tolla hegyétől. Elmerült. A szívemet valami fájdalmas gyönyörűség árasztja el. Nincs messze a srác, csak két asztallal odébb, és felém fordulva ül. Fortyog a kávé, keserédes aromája terjeng a levegőben. Háromesztendei vágyakozás hasít a testembe, és kibukik az ajkamon:

– Josh!

Fölkapja a fejét. Sokáig, nagyon sokáig csak rám mered. Azután... pislog.

– Isla?

– Tudod a nevemet. És *ki is tudod ejteni*.

A legtöbben *izlának* szokták mondani, pedig *ájla*, mint az island, „sziget” angolul, csak a vége leharapva. Mosolyban török ki, de rögtön le is fagy az arcomról. *Aú!*

Josh körbetekint, mintha keresne valakit, azután óvatosan leteszi a tollát.

– Hm, igen. Egy rakás órán egymás mellett ültünk.

– Öt órán egymás mellett, és összesen tizenkettőre jártunk együtt.

Csönd.

– Aha – mondja rövid gondolkodás után. Újabb csönd. – Jól vagy?

Egy piercingviselésre rákattant, ifjú Abraham Lincolnnak tűnő srác egyoldalas, fóliázott étlapot lök az asztalomra.

– Valami pépeset kérek – szólok meg anélkül, hogy az étlapra pillantanék. Lincoln unottan vakargatja a szakállát. – Csak paradicsomlevest, csokoládépudingot meg málnás almászószt ne. Ma eddig összesen ezt ettem – teszem hozzá.

– Aha – derül jobb kedvre Lincoln. – Szóval beteg vagy.

– Nem.

Ismét elkomorul.

– Nekem nyolc. – Fölkapja az étlapot. – Nincs allergiád valamire?

Kóser? Vega?

– He?

– Meg kell nézmem a konyhában.

Ezzel elslattyog.

Tekintetem visszatér Joshhoz, aki még mindig engem figyel. Lenéz a vázlatfüzetére, azután újra föl, majd megint le. Mintha nem tudná eldönteni, folytatjuk-e még a társalgást. Én is lesütöm a szememet. Egyre riasztóbban tudatosodik bennem, hogy ha tovább dumálok, holnap esetleg megbánom.

De... mintha nem bírnék magammal – merthogy *tényleg* nem bírok, az ő közelében semmiképpen sem –, fölpillantok. Lüktetnek az ereim, ahogy szemem beissza a látványát. Hosszú, szépen formált orrát. Hajlékony, magabiztos karját. Máskor halovány bőrét, ami

most egy-két árnyalattal sötétebb a nyári napsütéstől, és a póló ujjá alól kikandikáló, fekete tetkóját.

Joshua Wasserstein. Úgy belezúgtam, hogy az szinte elviselhetetlen.

Ő is újra fölnéz, és elpirulok. Pirulás. A vörös hajúak örök átka. Még szerencse, hogy Josh megköszörüli a torkát.

– Azért ez különös, nem? – szólal meg. – Hogy eddig nem futottunk össze.

– Gyakran jársz ide? – vetem rá magam a témára.

– Hát... – A tollával játszik. – Általánosságban értettem, a városra. Tudtam, hogy az Upper West Side-on laksz, de még sosem láttalak a környéken.

Összeszorul a mellkasom. Én tudtam róla, hogy idevalósi, de nem sejtettem, hogy ő is tudja *énrólam*. Párizsban az amerikaiak bentlakásos iskolájába járunk, a szünidőket azonban Manhattanben töltjük. Közismert, hogy Joshék itt laknak, mivel az apja a washingtoni szenátus két New York-i tagjának egyike. Azt viszont senkinek sincs oka megjegyezni, hogy én is itt élek.

– Nem sokat járok el hazulról – bököm ki. – De éhen halok, és nincs otthon semmi ennivaló. – Azután valahogy lehullanok a vele szemben lévő üres helyre. Iránytűs nyakláncom az asztallaphoz koccan. – Ma reggel kihúztam a bölcsességfogamat, és beszedtem egy csomó gyógyszer, de még mindig fáj a szám, úgyhogy csak pépeset tudok enni.

Josh végre elmosolyodik.

Büszkeség támad bennem. Tőlem telhetőleg viszonzom a mosolyát, pedig az is fáj.

– Mi az?

– A fájdalomcsillapító. Most már értem.

– Hú, baszki! – Az asztal alatt keresztbe teszem a lábamat, és beütöm a térdemet. – Annyira gyagyan adom elő?

Meglepetten neveti el magát. Mások is nevetni szoktak, mert nem számítanak efféle kiszólásra ilyen törekeny, halk szavú, bájos egyéniségtől.

– Csak láttam, hogy valami megváltozott rajtad – feleli. – Ennyi az egész.

– A mellékhatások közé tartozik a kimerültség és az álmatlanság kegyetlen kombinációja. Így kerültem most ide.

Josh megint nevet.

– Én tavaly nyáron húzattam ki az enyémet. Holnapra jobban leszel.

– Biztos?

– Nem. De néhány nap múlva feltétlenül.

Mosolyunk elmélázó hallgatásba oldódik. Az iskolában eddig nem sokat beszélgettünk, iskolán kívül meg egyáltalán nem. Én bátortalan vagyok, ő meg tartózkodó. Ja, és kábé ezer év óta ugyanaz volt a barátnője.

Volt.

A múlt hónapban szakítottak, közvetlenül a lány érettségije előtt. Nekünk Joshsal még hátravan az utolsó év. És irtóra szeretném, ha lenne valami észszerű oka, hogy váratlanul érdeklődést mutasson irántam, de... nincsen. Az exe makacs és szókimondó. Pont az el-lentétem. Talán ezért hökkenek meg, amikor azon veszem észre magam, hogy a vázlatfüzetére mutatok, minél tovább nyújtanám ezt az átmeneti állapotot. Ezt a csodát. A beszélgetésünket.

– Min dolgozol? – kérdezem.

A karját a kinyitott oldalon lévő rajzra csúsztatja, amelyik az ifjú Lincolnra emlékeztet.

– Csak... vacakoltam.

– Ez a felszolgálónk – vigyorodom el. *Aíí!*

Kicsit szégyenlősen húzza vissza a karját, de csak vállat von.

– Meg az a pár a sarokban.

Nem magunkban vagyunk?

Hátraperdülök, s fölfedezem a középkorú férfit és nőt, egészen behúzódtak a sarokba, kettesben olvassák a *Village Voice*-ot. Senki más nincs itt, úgyhogy legalább nem vagyok teljesen zizi. Asszem. Fölbátorodva fordulok vissza Joshhoz.

– Megnézhetem?

Megkérdeztem. *Nem hiszem el*, hogy megkérdeztem. Mindig is szerettem volna belekukkantani a vázlatfüzeteibe, a *kezembe venni* valamelyiket. Josh a legtehetségesebb művész a sulinkban. Többféle műfajban is dolgozik, de az igazi szenvedélye a képregény. Egyszer véletlenül hallottam, amikor azt mondta, hogy a saját életét ábrázoló, egész kötetes képregényt készít.

Grafikus önéletrajzot. Naplót. Vajon miféle titkokat tartalmazhat?

Eddig a vállá fölött kilesett firkákkal, a rajzteremben száradó festményekkel, barátai ajtajára tűzött skiccekkal voltam kénytelen beérni. Szeszélyesen csapongó a stílusa. Mélabúsan gyönyörű, sajtáságosan eredeti. Precíz vonalvezetése elárulja, mennyire figyelmes. Mások nem tartják őt annak, mert folyton ábrándozik, elblicceli az órákat, hanyagolja a házifeladat-írást, de ha a rajzait látom, tudom, hogy tévednek.

Bárcsak úgy nézne rám, mint a modelljeire! Mert akkor nem csak a szegénylősségemet venné észre, ahogy én sem csak a lógóst veszem észre benne.

Már megint ég az arcom – mintha Josh meghallhatná a gondolataimat –, de azután ráeszmélek, hogy... *tényleg* épp engem tanulmányoz. Talán a kelletténél tovább maradtam? Aggódóra változik az arc kifejezése. A homlokomat ráncolom, erre ő fejével az asztal felé int. A vázlatfüzete már előttem fekszik.

Elnevetem magam. Ő is, bár kicsit zavartan.

A füzetet a most készülő munkájánál hagyta nyitva. Végigfut a hideg a hátamon. Az egyik oldalon Lincoln unottan mered a füzet spiráljára. Még a szemöldöke, a füle, az orrkarikái is bosszúságot, unalmat sugároznak. A másik oldalon Josh tökéletesen ragadta meg a középkorú pár szelíden elmélyült arcát.

A füzet egy tintamentes sarkához nyúlok, olyan finoman, hogy szinte hozzá sem érek. Csak szeretnék meggyőződni róla, hogy nem álmodom.

– Bámulatosak! – szólok meg áhítatos tisztelettel. – Az egész ilyen portrékkal van tele?

Josh becsukja a vázlatfüzetet, és visszacsúsztatja magához. A lapok szélei hullámosak a használattól. A fedőlapon kék matrica, olyan alakú, mint az Egyesült Államok. Rajta egyetlen, kézzel írott szó: *ÜDV!* Nem tudom, mire utal, de tetszik.

– Kösz! – villant rám újabb mosolyt. – Vegyes felvágott, de tényleg főként portrék.

– És ezt szabad?

Összeszalad a szemöldöke.

– Hogyhogy?

– Nem kell hozzá az engedélyük?

– Mihez, hogy lerajzoljam őket? – Bólintok. – Á, dehogy. És nem használom föl ezeket semmi különösre. Ez még csak nem is a jobbik vázlatfüzetem. Látod? Nem kiszedhetők a lapjai.

– Gyakran csinálsz ilyet? Hogy idegeneket rajzolsz?

– Persze. – Mutatóujját a kávécsészéje felé nyújtja. A körömágya mellett egy pici tintapötty feketéllik. – Gyakorlat teszi a mestert.

– Nem akarsz rajtam gyakorolni? – kérdezem.

Rózsásra színeződik az arca, miközben Lincoln két edényt csap le az asztalra.

A kombinált melódia vágyakozó, felkavaró, gyötrelmes és romantikus. Odakint megnyílnak az ég csatornái. Esőkopogás meg szélvihar zaja gazdagítja a dallamot, és én is dúdolólok. Valami ablaknak ütődik a fejem.

Meghökkenve ülök fel. A levesestálkám és a desszerttányérom üres.

– Mióta vagyok itt?

– Egy ideje – mosolyog rám Josh. – A gyógyszerek, amiket szedsz, ütősek, mi?

Felnyögök.

– Lécci, mondd, hogy nem csorgott a nyálam.

– Nem nyáladzottál. Boldognak látszol.

– Az is vagyok – mondom. Mert hát... az vagyok. Elhomályosul a látásom.

– *Is!* – suttogja Josh. – *Ideje menni.*

Fölemelem a fejemet az asztról. De hát mikor került oda?

– Zár a Kismet.

– Mi az a kismet?

– Végzet – mondja Josh.

– Micsoda?

– Így hívják ezt a kávézót.

– Ja, jó. – Kilépek a nyomában az esti utcára. Még mindig esik. Kövér, langymeleg cseppekben. Csupasz kezemmel takarom el a fejemet, Josh a pólója alá dugja a vázlatfüzetét. Elővillan a hasa. *Nyami.*

– Nyami-nyami.

– Mi van? – hőköl hátra.

– Hmm?

A szája szögletében mosoly játszik. Legszívesebben megcsókolnám, egy-egy csókot nyomnék mindkét szögletébe.

– Oké, gyagya. – Megcsóválja a fejét. – Merre?

– Mi merre?

– Hozzátok.

– Feljössz? – örülök meg.

– Hazakísérlek. Későre jár. És zuhog.

– Jaj, ez rendes tőled – felelem. – Rendes vagy.

Az utcalámpák fénye sárgán csillog a nedves aszfalton. Mutatom az irányt, és futásnak eredünk az Amsterdam Avenue-n. Még jobban rákezd a zuhé.

– Oda! – kiáltom, és egy felállványozott háztömbnél keresünk menedéket. A súlyos esőcseppek olyan zajt ütnek az alumínium vázelemeken, mint egy flippergép.

– Isla, várj!

Késő.

Az építési állványzat rossz idő esetén általában eszményi fedezék, de az egymáshoz illeszkedő tartórudak időnként tölcsezt képeznek, amiben összegyűlik a víz, és bőrig áztathatja az embert. Elázom. Bőrig. A hajam csapzottan tapad az arcomhoz, vállpántos nyári ruhám az alakomhoz, és cuppog a víz a szandálom meg a talpam között.

– Haha!

Nem mernék megesküdni, hogy őszinte a mosolyom.

– Minden rendben?

Josh előregörnyed az állványzat alatt, megkerüli a vízesést, majd beáll mellém.

Na jó, most *tényleg* nevetek. A hasamhoz kapok.

– Fáj... a szám... ha nevetek. A szám. A szám és a hasam. Meg a szám.

Ő is nevet, de szórakozottan. A szeme váratlanul rám villan, és föl-eszmélek, hogy eddig másfelé nézett. Szélesebbre húzódik a mosolya. *Köszí, rohadék állványzat!*

Josh elhúzódik, feszélyezett a testtartása.

– Már majdnem ott vagyunk, igaz?

Az utca túloldalán sorakozó, csúcsos oromfalú épületek felé intek.

– A második. A cseréptető, patinazöld ablakos.

– Már rajzoltam azt a házsort. – Josh szeme elkerekedik. Le van nyűgözve. – Pazar.

A tizenkilencedik század végén emelt, flamand stílusú sorházban lakunk, azon ritka környéken, amelyik olyan rendezett, hogy a helybeliek virággal díszítik otthonuk bejáratát, és a járókelők nem bántják a kirakott növényeket.

– Anyu is kedveli. Szereti a szépet. Anyukám francia. Ezért járok a sulinkba. – Elakad a hangom, ahogy Josh ahhoz a bejárathoz kísér, ahol rózsaszín futórózsa kúszik az ajtó fölé. Hazaértünk. Leveszi a kezét a derekamról, és csak most jövök rá, hogy egész idő alatt ott tartotta. – *Merci!* – mondom.

– Nincs mit.

– Köszí!

– *De rien.*

Eső permetezte rózsák illatától balzsamos a levegő. Bevergődöm az épületbe, Josh szoborrá dermedve áll a járdán. Sötét haja már éppolyan csapzott, mint az enyém. Vízerecske kígyózik le az orrán. Fél kézzel a mellkasához szorítja a pólója alá dugott vázlatfüzetet.

– Köszönöm! – ismétlem.

Fölemeli a hangját, hogy az üvegajtón át is halljam.

– Pihend ki magad, gyagya! Jó éjt!

– Jó – visszhangzom. – Éjt...

2. fejezet

A tyaisten, mi a francot műveltem tegnap este?????????

3. fejezet

– És minden egybemosódik! Semmire sem emlékszem, amit mondtam, amit ő mondott, és tutira azért kísért haza, mert annyira betéptem, hogy elgázolt volna egy taxi.

Kurt Donald Cobain Bacon a mennyezetre szegezi a tekintetét.

– Szóval Josh fizette a kajádat.

Beletelik egy-két másodpercbe, hogy nyugtázzam a kijelentését. A legjobb haverommal egymás mellett fekszünk az ágyamon. Az egyik kezem önállósítja magát, lassan odanyúl a pólójához, és szoros csomóba tekeri a mellkasán.

– Ezt ne csináld! – szól rám élesen, ahogy szokott, bár nem grombán.

Elveszem a kezemet, ami egyenesen a fogínyemhez, duzzadtan lüktető, ramaty állapotban leledző fogínyemhez csapódik. Ettől meglehetősen ijesztő nyögést hallatok.

– Azt mondtad, fölébresztett, azután eljöttetek a kávézóból – emlékeztet Kurt. – Ez azt jelenti, hogy ő fizette a cechet.

– Vágom. *Vágom.*

Mégis lekászálódok az ágyról, fölkapom a retikülömet, fölfordítom, és eszelősen rázom.

– Nem fogod megtalálni – figyelmeztet.

A Mount Everest-i hegymászó-szerencsétlenségről szóló kedvenc könyvem zuhan a szőnyegemre. Tollak, ajakrúzsok meg negyeddollárosok zápora hull alá és gurul szanaszét. A pénztárcám. Egy üres pézséstartak, egy napszemüveg, egy új látványpékség gombóccá gyúrt szórólapja. Semmi más. Még vadabbul rázom. Az eredmény ugyanaz. Átkutatom a tárcámat, noha előre tudom, mit nem fogok megtalálni benne: a kávézői nyugtát.

– Mondtam.

– Bocsánatot kell kérnem tőle, hogy ennyire el voltam varázsolva. Vissza kell fizetnem neki.

– Kinek kell visszafizetned? – kérdezi Hattie.

Az ajtó felé kapom a fejemet, és látom, hogy a húgom a küszöbről méreget. Karba tett kézzel áll, az ajtókeretnek támaszkodik, de még így is irtó magasnak látszik. Mert az. Tavaly nemcsak túlnőtt, de valósággal fölém tornyosult.

– Tudom, mit tettél tegnap este – közli. – Tudom, hogy ellógtál.

– Nem *lógtam el*. Csak pár órára mentem el itthonról.

– De anyuék tudta nélkül.

Válasz nélkül hagyom, és Hattie vigyorog. Iszonyú önelégülten. Nem fog beköpní. Addig tartogatja ezt az értékes információt, amíg hasznát nem veheti. Fölkapja a padlóról a pénztárcámat, majd – fölülről rám sandítva, hogy hirtelen megnyúlt termetével menőzzön – visszapottyantja a retikülömbe. És már itt sincs.

A hűlt helyére vágom a tatyómat, és fölkecmergek az ágyra. Átkarolom Kurtöt.

– Légy szíves, gyere el velem! – kérem. – Kísérj el ma este a kávézóba!

Szemöldöke az ismerős V alakba szalad.

– Gondolod, hogy Josh rendszeresen jár oda?

– Talán. – Nincs rá indokom, hogy ezt gondoljam. Csak *szeretném*, ha kiderülne, hogy törzsvendég. – Muszáj kimagyaráznom magam.

Érzem, ahogy megrándítja a vállát.

– Akkor meghatározom a helyes utat.

Kurt kedveli a módszerességet, és szereti előre tudni, hová fog menni. Bárhová akar eljutni, előbb mániákusan föltérképezi a legututibb útvonalat... akár egy mindössze néhány percnyre lévő kávézóhoz is. Ezeket az útvonalakat nevezi helyes útnak. A helyes út semmiképpen nem foglal magában tömegközlekedést, forgalmas kereszteződést, se olyan utcákat, ahol Abercrombie & Fitch meg hasonló típusú üzletek találhatóak, amikből kártékony zene és/vagy kölniillat árad.

Hatéves kora óta lelkesedik a térképészetért, akkor fedezte föl a *Times világtalasz*t, amit a nővérem nehezeknek használt az egyik technikaprojektje összeragasztásához. Az a könyv a szenvedélyévé vált. Kurt éveken át tanulmányozta az oldalait, emlékezetébe vésett elnevezéseket, alakzatokat és távolságokat. Kicsi korunkban a szobám padlóján hasalva saját térképeket rajzoltunk. Kurt takaros, aprólékosan kidolgozott, méretarányos térképeket készített a környékünkről, én pedig Anglia formájú szigeteket alkottam régimódián brit hangzású nevekkal. Sűrű erdők, kacskaringós folyók, valamint hósipkás hegycsúcsok tarkították a szigeteimet, és cápauszony-háromszögekkel meg tengeriszörny-jelző ívekkel körítettem őket. Kurtnek az agyára ment, hogy nem voltam hajlandó valóságos dolgokat rajzolni.

Egymillió éve ismerem. Az anyukáink is barátnők – két francia asszony New Yorkban –, úgyhogy amióta az eszemet tudom, Kurt a

színen volt. Ugyanabba az általánosba jártunk Manhattanben, és most ugyanabban a párizsi középiskolában tanulunk. Tizenhárom hónappal fiatalabb nálam, ezért egyetlen esztendőre szakadtunk el egymástól – amikor ő a nyolcadikat végezte, én meg a gimnit kezdtem. Egyikünk sem szívesen gondol arra az évre.

Elfújom az arcomról egy loboncos szőke tincset.

– Nem gondolod, hogy...

– Leszel szíves befejezni ezt a mondatot!

– Hát csak... *beszélgettünk* Joshsal. Nem gondolod, hogy ez a tegnap esti... nem egyszerűen kínos bénázás volt, hanem... a kezdő lépésem?

Megint a szemöldökét ráncolja.

– Mit kezdő?

Kurtnek nem erőssége a kipontozott részek kitöltése. És noha mindig tudta, mit érek Josh iránt, mégis nehezemre esik hangosan kimondani. Szavakba önteni az icipici, föl villanó reményt.

– Kapcsolatot. *Kismet*, érted?

– A végzet nem létezik. – Lekicsinylően pufog. – Könyveld el a tegnap estét újabb kínos bénázásként! Már jó ideje nem került sor ilyenre – teszi hozzá.

– Majdnem egy éve – sóhajtom. – Éppen időszerű.

Joshsal pontosan évente egyszer következnek be jelentőségteljes érintkezéseink, és még egyik sem helyezett engem kívánatos megvilágításba. Kilencedikben Josh meglátta, hogy a menzán Joann Sfarm olvasok. Lázba hozta, hogy valaki mást is érdekel az európai képregény, és kérdések özönét zúdította rám, de annyira letaglózott, hogy megkukultam. Csak hápogni bírtam. Furán sandított rám, azután faképnél hagyott.

Tizedikben az angoltanárnok összepárosított bennünket, hogy írjunk képzelt újságcikket. Idegességemben megállás nélkül a golyóstollamat

nyomkodtam az asztal lapján. És kicsúszott a kezemből. És egyenesen a homlokának repült.

Tizenegyedikben rajtakaptam a barátnőjével, amikor a liftben nyalták-falták egymást. Még csak nem is a suliban, hanem abban a giga-áruházban, a BHV-ban. Valami érthetetlen köszönésfélét dadogtam, hagytam összezáródni az ajtót, és felvonó helyett lépcsőztem.

– De – akadékoskodtam – most *indokoltan* beszélgettem veled. Nem gondolod, hogy ez esetleg vezethetne valahová?

– Mióta befolyásolják az emberi viselkedést észszerű indokok?

– Ne már! – meresztek rá özikeszemeket. – Belehalnál, ha legalább egy másodpercre úgy tennél velem, mintha?

– Nem látom értelmét, hogy úgy tegyek.

– Vicceltem – magyarázom, mert Kurt időnként magyarázatra szorul.

– Vettem – ráncolja bosszúsan a homlokát.

– Nem tudom – bújok az oldalához –, nem logikus, és nem tudom megmagyarázni, de... azt hiszem, Josh ma este is ott lesz. Szerintem látni fogjuk.

– Mielőtt megkérdeznéd – ront be Kurt három hónappal később párizsi kollégiumi szobámba, kis híján nekiütközve üres bőröndömnek –, nem. Nem láttam a srácot.

– Nem szándékoztam megkérdezni – felelem, pedig de, szándékoztam.

Utolsó reményszikráim kialszik. A nyár folyamán egyre csak halványult, míg alig-alig láthatóvá nem vált. A remény kísértetévé. Mert igaza volt Kurtnek, az emberi viselkedés nem észszerű. Se nem

előrejelezhető. Se nem kielégítő. Josh nem volt ott éjfélkor, és nem volt ott a *rákövetkező* este sem. Se az azután következőn. Két héten keresztül mindenféle napszakban benéztem a kávézóba, és boldogító emlékeim szertefoszlottak, ahogy szembesültem a valósággal: nem hallottam semmiféle zenét, nem éreztem semmiféle esőt, és nem láttam semmiféle Lincolnt.

Mintha az az este soha le sem zajlott volna.

Az interneten kerestém Josh után. Kimásoltam az e-mail címét a legutóbbi iskolai évkönyvből, de miután megkíséreltem laza/barát-ságos magyarázatot/bocsánatkérést küldeni neki – aminek a megfogalmazása *négy teljes órámba* került –, a szerver arról tájékoztatott, hogy Josh fiókját a használat hiánya miatt inaktívtázták.

Következő lépésként különféle közösségi oldalakon próbálkoztam. Nem jutottam messzire. Tulajdonképpen sehol sem regisztráltam még, mert ezeket a kapcsolatépítő hálózatokat mindig is népszerűségi vetélkedőnek tartottam. Saját alkalmatlanságom nyilvánosság elé teregetésének. Nem találtam mást, csak újra meg újra ugyanazt a fekete-fehér fotót, amin Josh a Szajna-parton áll, komoran valahová a távolba mered. Bevallom, hogy azelőtt is láttam már azt a képet. Josh hónapok óta használta. Szánalmasnak éreztem volna, ha azért regisztrálok valahová, hogy bejelölhessem „ismerősömnem”.

Inkább meggugliztam a laccímét, pedig megesküdtem, hogy azt soha nem teszem. Olyan szégyenhullám öntött el, hogy hetedhét határon túl is érezhették. De ez a kóros leskelődéshez vezető utolsó lépés juttatott ahhoz az információhoz, amit egész idő alatt kerestem. Az apukája weboldalán szerepelt egy fénykép, amin a család éppen kilép a washingtoni repülőtér érkezési csarnokából. A fotó két nappal a Kismet után készült, és az aláírása arról tájékoztatott, hogy őszig a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

fővárosban maradnak. A szenátor méltóságteljesnek és elégedettnek tűnt. Rebecca Wasserstein integetett a fényképezőgépnek, fölillantotta a politikusfeleségek fogpasztareklám-mosolyát.

Na és egy szem gyermekük?

Lehorgasztott fejjel, hóna alatt vázlatfüzettel ballagott mögöttük. Rákattintottam a képre, hogy kinagyítsam, és tekintetem az USA alakú kék matricára tapadt.

Benne vagyok. Szerepelek abban a vázlatfüzetben.

Nem láttam azt a rajzot. Vajon mit árult volna el rólam? Mit árult volna el öröla? Szerettem volna tudni, megnézte-e egyáltalán azóta. Egész nyáron ez a kérdés motoszkált bennem.

Kurt megzörgeti új szobám kilincset, ezzel visszarángat Franciaországba.

– Lötyög. Meg kéne javíttatnod.

– Minél többet változnak a dolgok, annál inkább ugyanazok maradnak – felelem.

A homlokát ráncolja.

– Ennek semmi értelme. A tavalyi ajtód kifogástalanul működött.

– Mindegy – sóhajtom. Három hónap hosszú idő. Bármi megbiztosságra sikerült szert tennem Joshsal szemben a múltkori beszélgetésünk közben, azt mostanára ismét felváltotta a szégyenlősség és a félelem. Ha Kurt az imént *netán* a folyosón látta volna Josht, akkor sem merném kidugni az orromat, hogy beszéljek vele.

Kurt rátehénkedik az ajtóra, fülel az árulkodó kattanásra, azután lehuppan mellém az ágyra.

– Ezek az ajtók elvileg a csukódástól automatikusan záródnak, tehát nem tudnék csak úgy besétálni.

– Mégis...

– Folyton azt csinálom – fejezi be vigyorogva a mondatot.